

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἰστο κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς εὐαγγέλιον ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζου τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 48

39^Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΟΙΟΣ εἶπε πὺς αἱ οἱ τέσσερις ἐποχὲς τοῦ χρόνου ἔχουν
τὰ καλὰ τους; Ἐγὼ γὰρ τὴν ὥρα δὲν γνωρίζω παρὰ
μόναγα τὰ κακά. Τὸ φθινόπωρον; συννεφία, μελαγχολία,
ὕγρασία, βροχές. Τὸν χειμῶνα πάλι, κρύο, βοριάδες,
χιόνια, παγωνιά. Τὴν ἀνοιξή, καὶ κοῦρο καὶ ζέστη μαζί.
Ντύνεσαι ψιλά; κορώνεις. Ντύνεσαι χοντρού; ζεσταίνεσαι, σκά-
ζεις. Ἀποφασίζεις νὰ κάτσης σπίτι σου; ἥλιος ἔξω, χαρὰ Θεοῦ.
Ἀποφασίζεις νὰ βγῇς ἔξω; πάνει μιά βροχή πού σε κάνει παπύ.
Ἀμ' τὸ καλοκαίρι; ἥλιος, σκόνη, ζέστη ἀνυπόφορη. Ἀπὸ κακοῦ
δηλαδή σε χειρότερο. Πὺς θέλατε λοιπόν με τέτοιες καιρικὲς συν-
θῆκες... νὰ γράψω ἐγὼ Κυριακή;

Ἄν εἴσατε καλὰ παιδιά καὶ σᾶς ἔκανα αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν,
θ' ἀπαντούσατε ὅλοι με μιά φωνή: «Μὴν τὴν γράψης, Ἀνανία!»
Κι' ἐπειδὴ εἰμαι βέβαιος πὺς εἴσατε καλὰ παιδιά, εἶχα προεξο-
φλήσει τὴν ἀπάντησίν σας καὶ... δὲν ἔγραφα. Ἄδικα φώναζε ἡ
κυρία Διάπλασις:

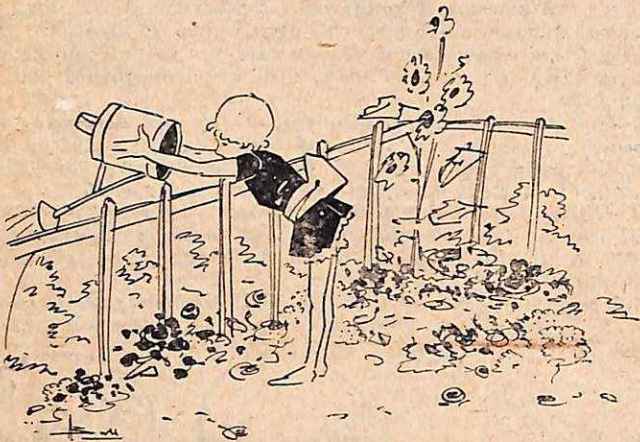
«—Ἀνανία, πότε ἐπιτέλους θὰ γράψης τὴν Κυριακή; Ἀνα-
νία, τὰ παιδιά περιμένουν. Ἀνανία, τὰ παιδιά ἀνυπομονοῦν. Ἀ-

νοντας, επειδή δεν άκουσα γέροντας. "Όσες φορές παράκουσα τους γονιούς μου ή τους δασκάλους μου, όλες τις πλήρωσα.

— Καλέ, γιά σταθίτε, είπα. Ποιός είναι αυτός που μασσουλί-ζει εδώ μέσα; Καλέ, παιδάκι μου, τέτοια πείνα έχεις πού τρώς κι' έχει πού στέκεσαι άκόμη;

— Νά σου πώ την άλήθεια, αγαπητέ Άνανία, απάντησε ο φίλος μας με μπουκωμένο στόμα, και τόσο πολύ δεν πεινάω. Μά εφαρμόζω την παροιμία "Αδειο σακκί δεν στέκει, κι' όπως τό σακκί πρέπει νάναι πάντοτε γεμάτο γιά νά σταθί, έτσι και ο άνθρωπος, γιά νά μπορεί νά στέκεται στά πόδια του, πρέπει νά έχει πάντα τό στομάχι του γεμάτο.

— Πολύ σωστά τά λέει ο "Εφνηςος "Ελλην, φώναξε ένας άλλος μ' επίσης μπουκωμένο στόμα. "Αμ τί; Γι' άστέιο την έχεις την πείνα; "Η πείνα κάστρα πολεμά και χώρες παραδίνει, όπως λέει ο πατέρας μου. Γι' αυτό Νίκη! Δόξα! στο φαί.

«Τόν ξένο κήπο πότιζε, νάνθει ο δικός σου πάντας».

— "Α, γιά νά σάς πώ; "Ηράτε σεις οί δυό φαγάδες γιά νά μās πάρτε τη σειρά μας; φώναξε αγανακτισμένη μιά μελαχροινή "Ισπανίδα. Είμαι ή *Κάρμεν*, αγαπητέ Άνανία, εξακολουθήσε, και ήρθα ως αντιπρόσωπος των όμορφονούνων μου, γιά νά σου πώ ότι ή καλύτερη παροιμία είναι: "Η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει και κόκκαλα τσιγκέι. "Η γλώσσα, πού μέ τά γλυκά της λόγια μπορεί νά σκορπίση τή μεγαλύτερη χαρά, τί δυστυχίες δεν μπορεί νά φέρη; Πόσους δεν έκανε νά κλάψουν πικρά; Ένας και μόνος κα-κός λόγος τί ανεπανόρθωτες καταστροφές μπορεί νά προξενήση;

— Κι' εγώ τό ίδιο λέω! φώναξε ο *Γεώργιος Άβέρωφ*.

— Κι' εγώ! Κι' εγώ! φώναξαν δέκα άλλοι.

— Κι' εγώ λέω πώς: Τά δόντια τάρβαε ο Θεός γιά νά κρατούν τή γλώσσα, είπα δειλά ή *Μαρία Περίτση*. "Όταν είπα πώς θα λάβω μέρος στην Κυριακή, ύστερα από έξη χρόνια πού είμαι συν-δρομήτρια, μιά φίλη μου γέλασε κοροϊδευτικά. Μά εγώ συλλογι-στηκα αυτή την παροιμία και δεν της απάντησα καθόλου. Μόνο σκέφτηκα πώς: *Γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος*.

— Έξη χρόνια έχεις συνδρομήτρια και τώρα μόλις αποφάσι-σες νά λάβης μέρος στην Κυριακή; έκανε μ' άπορία ο *Μανντόφ* — πού κι' εγώ δεν ξέρω πού βρισκόταν τρυπωμένος, γιατί μόλις εκείνη τη στιγμή άντελήφθηκε την παρουσία του. Γιά φαντάσου! Έγώ καμιά Κυριακή δεν έχω άφήσει δίχως ά-πάντηση. Και νάταν σπουδαίο πράγμα! Μιάς στιγμής δουλειά. Μά καλά λένε: *Μιανής στιγμής δουλειά ενός χρόνου άμέλεια*. Έτσι και τις προάλλες ο άδελφός μου έσπασε τό μανίκι του και παρακά-λεσε τη μαμμά νά του τό ράψη. Μά εκείνη τη στιγμή ή μαμμά είχε άλλη δουλειά και δεν μό-ρεσε νά τό κάμη "Όταν όμως την άλλη μέρα, θέ-λησε νά τό μαντάρη άντί γιά την τρυπούλα, βρή-κε όλόκληρη πληγή στη μπλούζα.

— Πολύ σωστά. *Μην αναβάλλης γι' αύριο ό,τι μπορείς νά κάνης σήμερα*, συμφώνησε κι' ή *Καπε-τανοπούλα*.

— "Η άμέλεια είναι άδελφή της άκαταστα-σίας, είπα σοβαρά ο "Ελληνόπαις. Έγώ είχα ένα ώραιο βιβλίο με παροιμίες, αλλά άμέλησα νά τό κρύψω, και όταν προκηρύχτηκε ή 39η Κυριακή έμαχνα νά τό βρω, μά δεν τό βρισκα. Καλά λένε λοιπόν: *Φύλαξέ με όταν μ' εύρης γιά νά μ' έλψς ό-ταν θέλεις*.

— Κι' εγώ είχα μιά μυθολογία και την πέτα-ξα, κι' ύστερα πού μου χρειάστηκε γιά τις Πνευμα-τικές Άσκήσεις, δεν την βρήκα πιά, είπα κι' ή *Θυέλλα*. Τότε συλλογίστηκε αυτή την παροιμία.

πού είπα τώρα-δά ο "Ελληνόπαις, και βρήκα πώς είναι πολύ σοφή. — "Αχ, πρώτα κάνει κανείς την άπερισκεψία και ύστερα τή συλλογιστική, είπα ή *Αταλάντη*. Πόσες φορές δεν έχω πει: *Στέρνη μου γνώση νά σ' είχα πρώτα!*

— Μά κι' εγώ τό ίδιο, συμφώνησε κι' ή *Καστανή Νεράϊδα*. Και τώρα τελευταία άκόμη περισσότερο, γιατί όταν μου έδωσαν τά χρήματα γιά τή συνδρομή μου, άντί νά τό στείλω άμέσως, έπιασα και τά δάνεισα κι' ύστερα βρέθηκε καθυστερημένη.

— "Ε, δεν πειράζει, συγχωρεμένη νάσαι, είπα εγώ. "Η δική σου σειρά τώρα μικρούλη μου. Γιά στάσου. Έσένα σέ ξέρω καλά, μου φαίνεται.

— Και βέβαια με ξέρεις καλά μιά και είμαι ο *Πιτσιρίκος του Άργινίου*. Μά τώρα έχομαι ως αντιπρόσωπος των *εργατικών*.

— Πώς; Κι'; Του μεγάλου αγγλικού κόμματος;

— "Οχι, καλέ. Των παιδιών πού βρίσκουν ότι ή θρησιότερη πα-ροιμία είναι: "Η δουλειά ντροπή δεν έχει. Ποιά άλλη παροιμία μπορεί νάναι καλύτερη; Αυτή είναι ή κορωνίς, ή βασίλισσα των παροιμιών. "Ο εργάτης ο δουλευτής, όταν κάνει και την προστυ-χότερη δουλειά άκόμη, δεν πρέπει νά ντρέπεται.

— Βέβαια! βέβαια! φώναξαν πολλοί.

— Έργον ούδεν όνειδος! φώναξε... σάν αρχαίος πού ήταν ο *Ιούλιος Καίσαρ*.

— "Η άγία γεννά κάθε άμαρτία, συμφώνησε κι' ο *Πανελλή-νιος Πόθος*.

— Κι' εγώ συμφωνώ μαζί σας, είπα ο *Χρυσόθρας*. Μά όσο ώραιο πράγμα είναι τό νά εργάζεται κανείς και νά κερδίζει με τόν κόπο του όσα του χρειάζονται γιά νά ζήση, τόσο άντιπαθητικό είναι τό νά είναι πλεονέκτης. Γι' αυτό έχει πολύ δικιο ο λαός πού λέει: "Όποιος ζητάει τά πολλά, χάνει και τά λίγα.

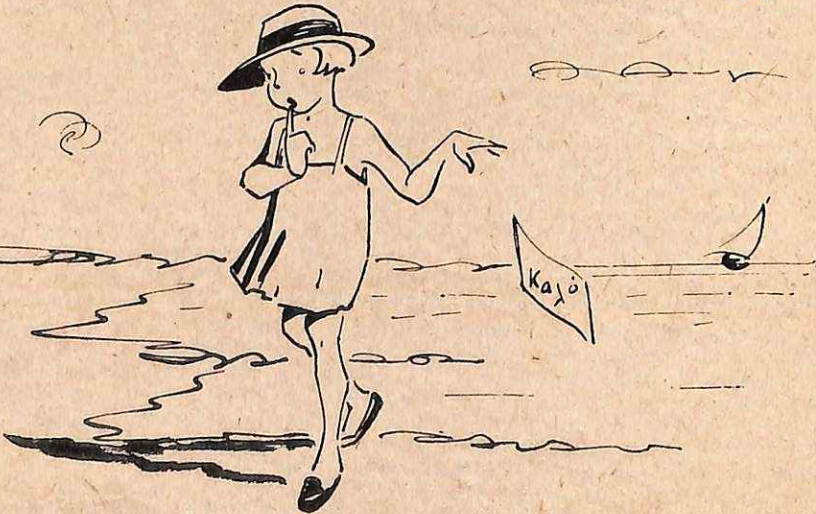
— Σέ μένα εφαρμόστηκε αυτή ή παροιμία, είπα ή *Νεράϊδα της Σκοτεινιάς*. Μιά φορά, όταν ήμουν μικρή, ή μαμμά ήρθε στην Άθήνα. Κι' όταν γύρισε πίσω, μās έφερε γιά δώρο έμένα ένα ρολο-γάκι και της ξαδελφούλας μου ένα δαχτυλίδι. Έγώ όμως πού τά-θελα και τά δυό, άρχισα νά κλαίω και νά φωνάζω. Μά τότε ή μαμ-μά θυμήσε κι' όχι μονάχα τό δαχτυλίδι δεν μου έδωσε, μά μου πήρε και τό ρολογάκι.

— Τί τά θέλεις; είπα κάποιος άλλος. Τό πολύ δεν είναι πάντα και καλό. "Ο πλούτος, όσο καλός και νάναι, φέρνει πολλά κακά μαζί του. Πόσοι πλούσιοι δεν είναι άρρωστοι, φθισικοί; Σέ τί τους χρησιμεύει ο πλούτος τους, άν μάλιστα γνωρίζουν ότι προήλθε από αίσχροκερδεια; Ένώ ένας γέρος άνθρωπος όσο φτωχός κι' άν είναι, έχει πάντα μεγαλύτερα αγαθά. Γι' αυτό είναι σοφή ή πα-ροιμία: *Κάλλιο γέρος, παρά βίος*. Και πιστεύω πώς σ' όλους θ' αρέ-σει, γιατί ή έφαρμογή της θα έκανε ανθρώπους λαμπρούς, ίκα-νους νά υπερασπίσουν την πατρίδα τους.

— Μαρέ, ποιός είναι τούτος πού μιλάει σάν σοφολογίωτατος; έκανε με άπορία.

— Είναι ο *Κοσμάς Γεροθανάσης*, μου ψιθύρισε στ' αυτί ή *Φαύστα*. Κι' εγώ έχω την ίδια γνώμη μαζί του, μόνο πού ή παροι-μία μου είναι κάπως διαφορετική: Λέει: "Ακριβός θαρρεί κερδίζει και φορά και δεν τό νοιώθει. Κι' εγώ προτιμώ την ύγεια από τά χρήματα. Δεν έννοώ βέβαια νά μην έχω καθόλου, γιατί τότε ή ύγεια πάει περίπατο, μά κακή είναι κι' ή ταγγονιά.

— Τί τά θέλεις, κι' έμένα δεν μ' αρέσει ο πλούτος: *Κάλλιο γνώση δίχως γρόσι, παρά γρόσι δίχως γνώση*, συμφώνησε κι' ο *Πρωτεύς*. Άνθρωπος με γνώση και φρονιμάδα μπορεί νά πάη εμπρός και χωρίς χρήματα, ενώ πλούσιος χωρίς μυαλό είναι σάν πλοίο δίχως καπετάνιο και πανιά και άσφαλώς θα ναυαγήση.

«Κάμε τό καλό και ρίξ' το στό γιאלό».

— Μπαρό, μικρούλη μου *Πρωτέα*, είπα με καμάρι. Και τώρα ή σειρά σας, έκανα γυρίζοντας σέ μιά άλλη ομάδα, την πολυπλη-θέστερη απ' όλες όσες είχαν μιλήσει ως τά τώρα. Ποιό κόμμα εί-σαστε σεις;

— Έμεις ύποστηρίζουμε τό *Κάνε τό καλό και ρίξ' το στό γιאלό*, είπα ή *Χαραυγή*. Τό καλό πρέπει νά τό κάνουμε χωρίς ύστεροβου-λία, γιατί ο Χριστός μās διδάσκει νά μην κάνουμε τό καλό γιά τους ανθρώπους, αλλά γιά τόν Θεό.

— "Υπάρχει θρησιότερη παροιμία απ' αυτήν; είπα ζωηρά κι' ή *Αήδα Δρόσου*. "Η μαμμά μου ποτέ δεν παραλείπει νά βοηθήση όποιον φτωχόν χτυπάει την πόρτα μας, κι' όταν άκόμη ο μπαμπάς της λέει: *Κάνε τό καλό και ρίξ' το στό γιאלό*. Άλήθεια, τό καλό πρέπει κανείς νά τό κάνει γιατί είναι καλό.

— Κι' έμεις έχομε μιά ίδια επάνω-κάτω παροιμία στη Ρόδο, είπα ή *Καλυνώ Θυμανάκη*. Τόν ξένο κήπο πότιζε ν' άνθει ο δικός σου πάντα. Με λίγα απλά λόγια μās παρωτρύνει νά βοηθήμε τόν πλησίον μας. Νομίζε κανείς πώς δεν είναι παροιμία, αλλά λόγος του Εθαγγελίου.

— "Όλα όσα μās διδάσκει ή θρησκεία μας εκφράζονται με την παροιμία: *Κάνε τό καλό και ρίξ' το στό γιאלό*, είπα και ή *Ερείκη* με πάθος. Κάνε τό καλό και μην σέ νοιάζει άν σου αποδοθή με μαύρη άχαριστία. Κάνε τό καλό και έχασ' το. Μ' αυτό τόν τρόπο δεν θα σου φανή κανείς άγνώμων. Κι' άν φανή τέτοιος, είναι τό μόνο μέσο με τό όποιοι ο άχάριστος θα καταλάβη την ύπεροχήσου.

— Δεν ξέρεις, Άνανία μου, τί ευχαρί-στηση αισθάνεται ο άνθρωπος όταν κάνει ένα καλό, με βεβαιώσε ο *Μουσηγένης Ά-πόλλων*. Μιά μέρα ήμουν δύσθυμος χωρίς νά ξέρω τό γιατί. Έξαφνα χτυπάει την πόρτα ένας γέρος φτωχός. Του έδωκα λίγο φαί και μερικά λεπτά πού μου είχε δώσει ο πατέρας μου γιά νά πάρω γλυκό όταν έ-βγαίνα έξω. Έφυγε τό γεροντάκι. Άμέσως όμως μου κόπηκε ή δυσθυμία και μου ήλθε μεγάλη όρεξη νά βρω περίπατο. Έκεί συλ-λογίστηκε ότι έχω τους γονείς μου, τ' α-δέλφια μου, ότι περνά κατά τό δυνατό κα-λά και δεν μου λείπει σχεδόν τίποτα, και μιά χαρά κι' εύτυχία με πλημμύρισε. Τό περιστατικό αυτό τό διηγούμαι σ' ένα φίλο μου, ο όποιος όταν τ' άκουσε μου είπα: "Κι' εγώ πολλές φορές δοκίμασα νά κάνω τό καλό γιά νά καταλάβω άν θα μου κάνει ευχαρίστηση, μά δεν μπόρεσα».

— Δεν χά-ριζες, του άπήντησα, γιατί τό έκανες με ύστεροβουλία. — *Κάνε τό καλό και ρίξ' το στό γιאלό*, είπα τότε ή γιαγιά μου πού είχε ά-κούσει τό διάλογο.

— Κι' εγώ σάς λέω: *Κάνε τό κα-λό, γιά νάρθεις τό υπελά σου!* ξεπετάχτηκε έξαφνα ο *Βασίλειος του Άδου*. Άκουσε, Άνανία, νά ιδής τί έπαθα...

— Δεν μπόρεσε νά προχωρήση. Στη στιγμή δημιουργήθηκε τέτοια φασαρία, τέτοιο κα-κό, τέτοιος αναβρασμός, τόσος θόρυβος, πού χόντενα νά χάσω τό μυαλό μου.

— Ποιός τά λέει αυτά; διαμαρτύρονταν τά παιδιά. — Έξω! Έξω! παρειακτος! — Επιβάλλετε του νά σωπάση! Τί κατάστασις είναι αυτή; — "Οχι! "Οχι! Τό καλό νά κάνουμε! διαμαρτύρονταν ή *Κυρά της Έγνοιας*. Άν όλοι έδιναν βοήθεια σέ κάθε δυστυχία πού τους τύχαινε, χωρίς καμιά ύστεροβουλία, ο κόσμος θα ήταν περισσό-τερο άγαπημένος και λιγότερο δυστυχής.

— Τό καλό! Τό καλό! φώναξαν ο *Χρυσαστός*, ο *Ίδανισμός* και άλλοι όν ούκ έστιν αριθμός.

— Σταθίτε νά μιλήσω κι' εγώ, γιά νά ύποστηρίξω τις από-ψεις μας, είπα μιά μικρούλα προσπαθώντας ν' ανοίξη δρόμο ανά-μεσα στο έξαλλο πλήθος.

— "Η φωνή της ήταν τόσο καθαρή και ήρεμη, πού όλοι άφελά τους σώπασαν και την άφησαν νά προχωρήση. "Η μικρούλα στά-θηκε μπροστά μου και είπα:

— Είμαι ή *Μικρομέγαλη*, αγαπητέ Άνανία, και ήρθα νά ύπε-ρασπισθώ τοίς όμόφρονές μου. Δεν λέω πώς οί άλλες παροιμίες δεν είναι καλές. "Όλες μ' αρέσουν υπερβολικά, γιατί κάθε μιά κλείνει μέσα της μεγάλη δόση φιλοσοφίας. Σπάνιες είναι έκεινες πού δέ λένε τίποτα. Πάντως έχω μιά μεγάλη προτίμηση γιά την: *Κάνε τό καλό και ρίξ' το στό γιאלό*, γιατί είναι από τις έπίσης σπάνι-ες πού περιέχουν ύψηλά χριστιανικά διδάγματα. Κι' άλήθεια, τί ύπάρχει ύψηλότερο από τό νά κάνης τό καλό χωρίς κανένα έγωϊ-σμό; *Κάνε τό καλό και ρίξ' το στό γιאלό*. Με τί παραστατικότητα και συντομία μās δείχνει ή παροιμία αυτή, πώς όχι μόνο πρέπει νά

κάνωμε τό καλό με άφιλοκέρδια, μ' άκόμη και νά τό ξεχνάμε, άφού πρέπει... νά τό ρίχνωμε στο γιאלό.

Μιά σωστή θυέλλα από χειροκροτήματα ξεσπάσε ύστερα από τά τελευταία λόγια της *Μικρομέγαλης*. Μά κι' εγώ δεν κρατήθηκα νά μη χειροκροτήσω.

— Μπαρό, *Μικρομέγαλη*, είπα. "Όλοι τά είπαν καλά, μά σ' τά είπατε καλύτερα απ' όλους. Μ' έκανες κι' έμένα νά πεισθώ πώς ή καλύτερη παροιμία είναι αυτή και πώς ή καλύτερη απάντηση ήταν ή δική σου. Και τώρα άφήστε με ήσυχο γιά νά κάνω την άπονομή των βραβείων.

— Καθόλου! καθόλου! άκούστηκαν ένα σωρό αγανακτισμέ-νες φωνές. Πρέπει ν' άκούσης πρώτα κι' έμάς!

— Έχομε κι' έμεις νά μιλήσουμε, φώναξαν άλλοι.

— Κι' έμεις! Κι' έμεις! Κι' έμεις! Κι' έμεις!

— Δεν έχει νά μιλήση πιά κανένας, είπα θυμωμένος. "Όσους είχα ν' άκούσω, τους άκουσα. Δεν μπορώ πιά άλλους, κορυδάσκη. "Ας έρχόσαστε νωρίτερα. Και τώρα, έμπρός. Φεύγετε, σάς παρα-καλώ! Μή μ' ένοχλείτε περισσότερο. Μή γίνεσθε ένοχλητικοί. "Η άκρόασις τελείωσε, άκούτε; Μή με κάνετε νά θυμώσω.

— Άνανία! Άνανία! Τί φωνές είναι αυτές; Τί έπαθες; Τί σου συνέβη;

— Πάνω από τό κεφάλι μου βρισκόταν ή Άγάπη και με κοίταζε μ' άνησυχία. "Η κίμαρα ήταν όλότελα άδεια. Μπροστά μου βρί-σκονταν οί σωροί των άπαντήσεων.

— Σέ άκουσα πού φώναζες, έξήγησε ή Άγάπη βλέποντας την σαστισμάρα μου, και έτρεξα νά ιδώ μήπως μήτχη κανέναν με-σα και σέ άνησυχίσει. Μά σ' είχα τό κε-φάλι άκουμπισμένο άπάνω στο γραφείο σου και κοιμόμουν. Φαίνεται θάβριτες κανένα όνειρο πού σέ τρώει.

— Μά, έτραύλισα, δεν ήρθαν τίποτα παιδιά νά με ζητήσουν; Μιά έπιτροπή από συνδρομητάς της Διαπλάσεως;

— Καλέ όχι, κανένας δεν ήρθε. "Ονει-ρεύτηκες, Άνανία μου, έκανε ή Άγάπη γελώντας.

— Τότε ζήτω! ζήτω! ζήτω! φώνα-ξα άγκαλιάζοντας την Άγάπη. Έγινε ή Κυριακή, άδελφούλα μου, πάει, ξεμπεδέ-ψε. Τί ώραία, τί χαρά!

— Καλέ τί έπαθες, Άνανία, ρώτησε ή Άγάπη, μ' άκόμη μεγαλύτερη άνησυχία.

— Δεν έπαθα τίποτα, όνειρεύτηκα, όπως είπαε και σ' ε. Μά τ' όνειρό μου ήταν τόσο ζωντανό και καθαρό, ώστε δεν έχω παρ ά νά καθήσω νά τό γράψω γιά νά γίνη ή κρίση της Κυριακής.

Και πραγματικά. Κάθησα κι' έγραψα τό όνειρό μου, τό υπέβαλα στην κρίση της κυρίας Διαπλάσεως και, σύμφωνα με όσα μου είπα, έκανα την άπονομή των βραβείων. "Υστερα όμως από τόνετρο αυτό, γιά μένα ή καλύτερη παροιμία είναι: *Κοιμήσου, Άκα-μάτη μου, κι' ή μοίρα σου δουλεύει*.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρομέγαλη* [20Ε].

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μουσηγένης Άπόλλων* [19Ε]. — *Κάρμεν* [17Ε].

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρή Γόησσα* [16Ε]. — *Κυρά - Φροσύνη* [16Ε]. — *Ερείκη* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [15Ε] εις έκαστον:) Μάγισσα, Μ. Β. Μ., Καλυνώ Θυμανάκη, Αήδα Δρόσου, Βαλέντσια, Άγνωστος Χ, Άνεμωή του Βουνού, Θυέλλα, Μανντόφ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [10Ε] εις έκαστον:) Κυρά της Έγνοιας, Χαραυγή, Ροδάνθη, Καραμπασάς, "Ηβη, Κυρά της Θάλασσας, Μοχακό, Μαρία Περίτση, Έλληνόπαις, Νεράϊδα της Σκοτεινιάς, Μορέλλα, Λαμπριάς, Πιτσιρίκος του Άργινίου, Πρωτεύς.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [8Ε] εις έκαστον:) Παιδί της Σαλονίκης, Εύα, Αιλιάνα, Σαπουνόφουσα, Μελαγχολική "Υπαρξίς, Νεράϊδα του Γιαιού, Λυσόχαρτο, Έλευθέριος Ρουσάκης, Γειά ΣΑΣ, Χα-λιμά, Σοφιστής, "Ιάς, Αιγύπτιος Αποτοράτωρ, Λούλα, Λεπτή Καρ-δούλα, Άλέξανδρος Ζαχαρίου, Νίκη-Δόξα, Καπετανοπούλα, Άτα-λάντη, Καστανή Νεράϊδα, "Ιούλιος Καίσαρ, Φαύστα, Χρυσαστός, Άστραπαρόντο, Βασίλειος του Άδου, Υίος του Αϊδένους.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: "Όλοι όσοι αναφέρονται εις την κρίσιν, με [5Ε] εις έκαστον.

(“Η Ερώτησις της 40ης Κυριακής έπισθεν)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ 40^{ΗΝ} ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἀπ' ὅσα μαθήματα διδασκῆκατε ὡς τώρα, εἴτε στὸ σχολεῖο, εἴτε στὸ σπίτι, ποῖο σὰς ἄρεσε καλύτερον καὶ γιατί;

Ἀπαντήσεις δεκταὶ ὡς τὸ τέλος Δεκεμβρίου.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΑΚΑΡΔΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Τὴν τρίτη λοιπὸν ἡμέρα, σὰν κουράστηκε ξανά ἀπὸ τὸ δρόμο, κάθησε νὰ φάη καὶ εἶπε πάλι:

— Ὅποιοι πεινάει ἄς ἐρθῇ νὰ φάη μαζί μου.

Καὶ στὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε ἓνας μεγάλος ἀετὸς καὶ τὸν ρώτησε:

— Εἶπες πὼς ὅποιος πεινάει νὰ ἐρθῇ νὰ φάη μαζί σου;

— Καὶ βέβαια τὸ εἶπα, ἀπάντησε τὸ παιδί. Καλύτερα εἶναι νὰ τρῶ κανεὶς με συντροφικὰ παρὰ μονάχος του.

Κάθησαν λοιπὸν νὰ φᾶνε οἱ δύο τους, καὶ σὰν χορτάσανε, εἶπε ὁ ἀετὸς:

— Ὅποτε βρεθῆς σὲ ἀνάγκη καὶ με χρειαστῆς, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ με φωνάξεις καὶ ἐγὼ θὰ πετάξω στὴ στιγμὴ νὰ σε βοηθήσω.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ ἀετὸς πέταξε ψηλά στὰ σύννεφα καὶ τὸ παιδί ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Περπάτησε-περπάτησε καὶ μιὰ μέρα εἶδε ἐπὶ τέλους τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ μακριά. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ περπατᾷ γρηγορότερα καὶ σὲ λίγο πιά ἔφθασε κοντά της. Περισσότερο ὅμως δὲν μπορούσε νὰ προχωρήσῃ, γιατί μπροστά του ἦταν τὸ χαντάκι καὶ τοῦ ἔκλεινε τὸ δρόμο, καὶ ἦταν πολὺ βαθὺ γιὰ νὰ τὸ περάσῃ περπατώντας, καὶ οὐτε ἤξερε τὸ παιδί κολύμπι γιὰ νὰ τὸ περάσῃ κολυμπώντας. Τότε θυμήθηκε τὸ βῶδι.

— Αὐτὸ μπορούσε νὰ με βοηθήσῃ τώρα, σκέφθηκε. Ἄν ἦταν τώρα τὸ βῶδι ἐδῶ, θὰνέβαινα ἐπάνω στὴ ράχη του καὶ αὐτὸ θὰ με περνοῦσε κολυμπώντας ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος.

Ὅσπου νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, φανερώθηκε μπροστά του τὸ βῶδι, καὶ τὸ παιδί ἀνέβηκε στὴ ράχη του, καὶ ἔπεσε τὸ βῶδι μέσα στὸ νερὸ καὶ τὸν πέρασε κολυμπώντας στὴν ἄλλη μεριά.

Βρέθηκε λοιπὸν τὸ παιδί μπροστὰ στὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ πὼς νὰ μπη μέσα πού εἶχε κατὰ βχερτεὶς σιδερένιες πόρτες κλεισμένες με κατὰ θεόρατες ἀμπάρες, καὶ πού οἱ τοῖχοι της ἦταν τρεῖς ὀργιές χοντροί. Καθὼς δὲν ἤξερε λοιπὸν τί νὰ κάνῃ, ἀποφάσισε νὰ βγάλῃ τίς πέτρες ἀπ' τὸν τοῖχο μιὰ μιὰ, καὶ με πολὺ κόπο

κατάφερε νὰ βγάλῃ μιὰ πέτρα. Τότε θυμήθηκε ἐκεῖνο πού τοῦ εἶχε πεῖ τὸ ἀγριογούρουνο καὶ φώναξε:

— Ἀχ νάτανε τὸ ἀγριογούρουνο ἐδῶ!

Στὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε τὸ ἀγριογούρουνο, καὶ χύμηξε στὸν τοῖχο με τέτοια ὀρμή, πού ἔκανε μιὰ μεγάλη-μεγάλη τρύπα. Χώθηκε λοιπὸν τὸ παιδί μέσα στὴν τρύπα καὶ κατάφερε νὰ μπη στὴν ἐκκλησίαν.

Σὰν μπῆκε μέσα, εἶδε τὸ πουλὶ νὰ πετάη.

— Εἰγὼ ὁ ἴδιος δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ πιάσω σκέφθηκε, ἀλλὰ ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ ἀετὸς θὰ τὸ κατάφερνε

Ὅσπου νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, φανερώθηκε μπροστά του ὁ ἀετὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς με πολὺ μεγάλο κόπο κατάφερε νὰ πιάσῃ τὸ πουλὶ καὶ νὰ τὸ δώσῃ ζωντανὸ στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ. Τὸ παιδί, γεμάτο χαρὰ, ἔβαλε τὸ πουλὶ μέσα στὸ καλάθι καὶ ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ πίσω. Σὰν ἔφθασε στὸ σπίτι πού βρισκόταν ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, τὴ βρῆκε μοναχὴ της γιατί ὁ γέρος ἔλειπε στὸ δάσος.

Τῆς διηγήθηκε λοιπὸν ὅλα ὅσα εἶχε τραβήξῃ, καὶ τῆς εἶπε ὅτι εἶχε τὸ πουλὶ κρυμμένο μέσα στὸ καλάθι του.

Ἐκείνη, μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ, χάρηκε πολὺ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάτσε τώρα γρήγορα νὰ φᾶς, καὶ κρύψου ὕστερα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μαζί με τὸ πουλὶ γιὰ νὰ μὴν σε καταλάβῃ ὁ γέρος.

Ἐκανε λοιπὸν τὸ παιδί ὅπως τοῦ εἶπε

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κανεὶς δὲν τὸν ἄκουσε, γιατί ὅλοι κοιμοῦνταν βαθιά, κουρασμένοι ἀπὸ τίς συνκινήσεις.

Τότε σιγά, πολὺ σιγά, με ἀθόρυβα καὶ εὐλύγιστα κινήματα, ὁ Κούτι σηκώθηκε ἀπάνω καὶ στέκει γιὰ κάμποσες στιγμὲς καὶ ἀπογοητεύεται. Ὑστερα, βγαίνει ἀγάλι ἀγάλι ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ πατώντας σὰ γάτα με τὰ ξυπόλητα πόδια του, διευθύνεται σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ σχοινιά, καὶ ἀθόρυβα πάντα δένει ἓνα σχοινὶ γύρω στὴ μέση του. Τώρα πηγαίνει πρὸς τὴ μικρὴ σκάλα καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του πρὸς τὸ κουμπί, με τὸ ὁποῖο ἀνοίγει ἡ καταπακτὴ. Διστάζει λίγο, μήπως ὁ θόρυβος ξυπνήσῃ τοὺς συντρόφους του.

Ἀλλὰ πέρνει τὴν ἀπόφαση, καὶ ἡ καταπακτὴ ἀνοίγει μ' ἓνα ἐλαφρὸ τρίξιμο.

Ὅχι, κανεὶς δὲν ξύπνησε. Εἶναι ὅλοι βυθισμένοι στὰ ὄνειρά τους, πού σίγουρα θὰ εἶναι πολὺ τρομαχτικά.

Τότε ὁ Ἰθαγενὴς σκαρφαλώνει γοργὰ στὴ σκάλα καὶ σὲ λίγο βρίσκεται στὸν

ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, καὶ μόλις εἶχε χωθεῖ κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἦρθε καὶ ὁ γέρος στὸ σπίτι. Ἦταν ὅμως κακὰ καὶ μαῦρα καὶ παραπονιόταν.

Τότε τὸ κορίτσι ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λέη.

— Ἀχ, μπάρμπα, νὰ τώρα θὰ πεθάνῃς καὶ μοῦλεγε ψέμματα πὼς δὲν ἔχεις καρδιά.

— Ὁχ, καὶ μένη, σὺ πά, τῆς λέει ἐκεῖνος. Εἰγὼ δὲν μπορῶ νὰ πεθάνω. Μιὰ ἀδιαθεσία εἶναι μόνο καὶ θὰ μοῦ περάσῃ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἔσφιξε λιγάνι τὸ παιδί τὸ λαμδ τοῦ πουλιοῦ, καὶ τοῦ γέρου τοῦ ἦρθε ζάλη καὶ κάθησε στὴν καρέκλα. Καὶ σὰν ἔσφιξε τὸ παιδί ἀκόμη περισσότερο, ὁ γέρος λιποθύμησε καὶ ἔπεσε κάτω ἀπ' τὴν καρέκλα.

Τότε φώναξε ἡ κοπέλλα:

— Στρέψε του τὸ λαμδ!

Καὶ εὐθὺς τὸ παιδί ἐπνίξε τὸ πουλὶ καὶ ὁ γέρος ἔμεινε κόκκαλο. Τότε ἔδγαλε τὸ κορίτσι πρῶτα τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, καὶ ἔπειτα πῆγαν καὶ οἱ δύο τους καὶ πῆραν τὸ ραβδάκι πού ἦταν κρυμμένο πάνω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα, καὶ χτύπησαν μ' αὐτὸ τοὺς ἀδελφούς του καὶ τίς ἀδελφές της πού ἦταν μαρμαρωμένοι, καὶ ζωντάνεψαν στὴ στιγμὴ. Τοὺς εἶπαν λοιπὸν τί εἶχανε τραβήξῃ, καὶ ξεκίνησαν ὅλοι τους καὶ πῆγαν πίσω στὸ σπίτι τους, καὶ κάναν γάμους καὶ χαρές. καὶ ἂν εἴμαστε καὶ ἐμεῖς ἐκεῖ, θὰ πέραμε κανένα κουφέτο.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

σμά του, ἀνάβει τὴ λάμπα του καὶ με τὸ φῶς της ψάχνει τριγύρω, μέσα στὰ σκοτάδια. Ψάχνει πάνω, κάτω, δεξιά, ἀριστερά. Ἐξαφνα, τὸ φῶς σταματᾷ στὸ ἀνοιγμα μιᾶς σπηλιάς, πού χάσκει κάμποσα μέτρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, λίγο λοξὰ πρὸς τὰ δεξιά. Γιὰ νὰ φτάσῃ σ' αὐτό, ὁ Κούτι πρέπει νὰ κάμει ἓνα τεράστιο πήδημα, ἓνα πήδημα πού σίγουρα θὰ εἶναι τὸ πήδημα τοῦ θανάτου. Καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀνθρώπος τᾶξει σκεφθεῖ ὅλα.

Ἀφοῦ βεβαιώθηκε, με τὸ φῶς τῆς λάμπας, γιὰ τὴ θέση τῆς σπηλιάς, στερῶσε τὴ λάμπα του πάνω στὴ μπλούζα του καὶ, κρεμασμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ σχοινί, ἄρχισε νὰ κάνει μιὰ παράξενη κούνια, ὅμοια με τὴν κίνηση πού κάνει τὸ ἐκκρεμὲς ἀπὸ ἓνα ρολόγι.

Ἡ αἰώρηση αὐτὴ εἶναι ἐλαφρὴ στὴ ἀρχή, ἀλλὰ σιγά-σιγά γίνεται δυνατὴτερη καὶ κάθε φορὰ ὁ Ἰθαγενὴς πλησιάζει καὶ περισσότερο πρὸς τὴ σπηλιά.

Τί παράτολμο σχέδιο! Τώρα κρέμεται μόνο με τὰ χέρια, καὶ τὰ πόδια του, ἐλεύθερα, γυροῦν νὰ βροῦν τὸ ἐπίπεδο ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς γιὰ νὰ σκαλώσουν.

Δυὸ φορές προσπάθησε νὰ δώσῃ τέρμα στὴν ἀνατριχιαστικὴ αὐτὴ γυμναστική, καὶ τίς δυὸ φορές δὲν βρέθηκε ἀρκετὰ προετοιμασμένος. Μόνο τὴν τρίτη φορὰ, μαζεύοντας ὅλη τὴ δύναμή του καὶ τὴν ἀπειρὴ ἐλαστικότητά του, πῆδησε σὰν ἀγριο ζῶο στὸ κενὸ καὶ βρέθηκε ἱσορροπημένος στὴν προεσχὴ τοῦ βράχου, ὅπου βρισκόταν τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, χωρὶς ὥστόσο νὰ φέινει τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὰ χέρια του.

Σώθηκε.

Στέκεται τώρα μιὰ στιγμὴ νὰ πάρει ἀνάσα. Ἀμέσως ὅμως κοιτάζει γύρω του ζωηρὰ καὶ, σὰ νὰ ξέρε καλὰ πού βρίσκεται, ἀρχίζει με ὅλη του τὴν ψυχραμία νὰ δένει τὸ σχοινὶ τοῦ σὲ μιὰ προεσχὴ τοῦ βράχου. Βγάζει ὕστερα τὴ λάμπα του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τῆς σπηλιάς.

Ἀφοῦ πέρασε καμμιὰ εἰκοσαριά μέτρα, στάθηκε.

Μπροστὰ του ἀνοίγουνε τρεῖς στοές. Χωρὶς νὰ διστάζει, μπαίνει σ' ἐκείνη πού ἦταν δεξιά του, βαδίζοντας πάντα σίγουρα καὶ χωρὶς δισταγμό.

Ἔτσι χάνεται σιγά-σιγά μέσα στὸ σκοτάδι.

Πού πῆγαινε ἄραγε καὶ τί θέλει νὰ κάμῃ; Αὐτὸ μόνον ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ τὸ ξέρε.

Ὅπως καὶ ἂν εἶναι, ἀπομακρύνεται ὁλοένα καὶ χάνεται σὲ μιὰ καμπὴ τῆς στοᾶς, ἄξαφνα-ἄξαφνα, σὰ νὰ τὸν ἔκρυψε μονομιάς μιὰ μυστηριώδης αὐλαία.

Ἡ ἀπουσία του βάστηξε σχεδὸν δυὸ ὁλόκληρες ὥρες.

Ὑστερα πρόβαλε πάλι, ἄξαφνα-ἄξαφνα, σὰ νὰ ξεφύτρωνε μέσ' ἀπ' τὸ βρά-

χο. Ἐφτασε πάλι στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς, ἔλυσε τὸ σχοινί, ἔδεσε ἀπάνω του τὴ λάμπα του καὶ ἔφτασε στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Ἐδῶ σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ ἓνα παρὰ ἄνευ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη του.

Ἐαφνικά, ἀρπάζει τὸ σχοινὶ καὶ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνει με εὐλύγιστα κινήματα, πού θὰ τὰ ζήλευε καὶ γάτα.

Ὑστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, εἶχε φτάσει πάλι στὴν ταράτσα τῆς συσκευῆς. Μάζεψε τὸ σχοινί, τὸ κρυψε σὲ μιὰ γωνιά, ἀνοίξε τὴν καταπακτὴ καὶ γλύστρησε μέσα.

Δὲν εἶχε ἀκόμη καταβεῖ τὴ μικρὴ ἐσωτερικὴ σκάλα, ὅταν ἄκουσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἓνα μικρὸ χτύπο, πού τὸν κάρφωσε ἀκίνητο στὴ θέση του. Ὁ ἄλλος αὐτὸς φαίνεται ὅτι τὸν ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἓνα σῶμα βαρὺ καὶ μαλακὸ εἶχε πέσει πάνω στὴν ταράτσα.

Ὁ ἦχος αὐτὸς φαίνεται ὅτι τὸν ἔλεγε τὸν Ἰθαγενὴ πολὺ περισσότερο, παρὰ ὁ κίνδυνος πού πέρασε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα. Φαίνεται νὰ τεντώνει τ' αὐτιά του γιὰ νὰ ἀκούσῃ καὶ τὰ μάτια του φανερώνουν ἀληθινὸ τρόμο.

Τώρα ἀκούγεται ἀπὸ πάνω ἓνας θόρυβος, σὰν κατὰ νὰ κουνιέται, νὰ σέρνεται, νὰ χτυπιέται. Ὁ Ἰθαγενὴς τότε ἀποφασίζει νὰ κοιτάξῃ ἔξω, καὶ μονομιάς τὸ πρόσωπό του πανιάζει καὶ πηδᾷ μέσα

«Καὶ δένει ἓνα σχοινὶ γύρω στὴ μέση του...»
(Σελ. 582, στ. β').

στὸ δωμάτιο, ἀφίνοντας μιὰ δυνατὴ κραυγὴ.

Μὲ τὴν κραυγὴ αὐτὴ, ξύπνησαν οἱ τέσσερις σύντροφοι καὶ ἀντίκρυσαν τὸν Κούτι, με τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ σφυτοκρατημένο στὸ χέρι.

Μ' ἓνα πήδημα, ὁ Ἰδαίν, ἂν καὶ πληγωμένος, βρέθηκε στὸ πόδι.

Ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ Κούτι τὸν κάρφωσε στὴ θέση του, γιατί ὁ Ἰθαγενὴς σὰν ἀπὸ ἐνστικτο φώναξε:

— Ἀφέντη, φυλάξου!

Παρακολουθώντας τὴ ματιὰ τοῦ Κούτι, ὁ μηχανικὸς ἀντίκρυσε κατὰ, πού μὰ τὴν ἀλήθεια ἦταν ἱκανὸ νὰ τοῦ παγώσῃ τὸ αἷμα.

Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ θυρίδα, δυὸ τεράστια ἐρπετὰ κρέμονται μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ Ἰδαίν, πού ἔχει ζήσει σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ἀναγνωρίζει τὸ φοβερότερο εἶδος φιδιῶν, πού τὸ δάγκαμά τους δὲ χαρίζει ποτὲ τὴ ζωὴ. Φέρνει τὸ θάνατο σὰν κεραυνό, μέσα σ' ἓνα ἢ δυὸ λεπτά.

Καὶ οἱ ἄλλοι ἐξερευνητὲς κατάλαβαν ἀμέσως τὸν κίνδυνο καὶ ἔτρεξαν ὅλοι στὴν ὀπλοθήκη. Ὁ Ἰδαίν προτίμησε νὰ πάρῃ ἓνα μακρὸ γιαντινέτικο μαχαίρι, πού ἡ λεπίδα του κόβει σὰν ξυράφι.

Ὅσοις, τὰ δυὸ φίδια ξετενιώθηκαν μονομιάς καὶ ἔπεσαν μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἐνα ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Κούτι, καὶ τότε ἔγινε κατὰ περίεργο: Ὁ Ἰθαγενὴς οὐρλιάσε ἀπὸ τὸ φόβο του, σήκωσε τὸ μαχαίρι τοῦ γιὰ ν' ἀμυνθεῖ, ὥστόσο δὲν τόλμησε νὰ χτυπήσῃ.

Τὸ δεύτερο ἔπεσε μπροστὰ στὸ μηχανικό.

— Φυλάξου, Ἰδαίν! φώναξε ὁ γιατρός.

Ἡ σύσταση ὅμως ἦταν περιττή. Ὁ μηχανικὸς κρατοῦσε καλὰ τὸ μαχαίρι τοῦ καὶ με τὴ γρηγοράδα κεραυνοῦ τὸ κατέβασε καὶ ἔκοψε πέρα γιὰ πέρα τὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ ζώου, πού κυλίστηκε τώρα μέσα στὸ μαῦρο αἷμα του.

Χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔρμηνε καὶ σ' ἄλλο, καὶ με μιὰ ὅμοια κίνηση, τοῦ χόρσε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ κορμί.

Ἐνα δευτερόλεπτο ἀκόμη, καὶ ὁ Ἰνδὸς ἦταν χαμένος. Τὸ μαχαίρι τοῦ εἶχε γλυστρήσῃ ἀπὸ τὴν παλάμη του.

Κλείσε γρήγορα, Πάδδου! φώναξε τότε ὁ μηχανικὸς δείχνοντας τὴν ἀνοιχτὴ καταπακτὴ. Δὲ μᾶς χρειάζονται καθόλου καὶ ἄλλοι ἐπισκέπτες αὐτοῦ τοῦ εἴδους!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τὰ ἐρεῖα φίδια

Ἡ καταπακτὴ ἔκλεισε μονομιάς μ' ἓναν ξηρὸ κρότο, καὶ εὐθὺς τότε ἀκούστηκαν οἱ ἴδιοι ὑπόκωφοι κρότοι πάνω στὴν ταράτσα. Μάλιστα

πολλαπλασιάστηκαν γρήγορα, και σε λίγο, άπάνω από τα κεφάλια των εξερευνητών, άκουγόταν ένα σωστό ποδοβολητό, ένα φοβερό πάλεμα από κορμιά βαριά, που σηκώνονται, ξαναπέφτουν, γλιστρούν, χτυπούν τ'ένα με τ'άλλο και σφυρίζουν σά δαίμονες από την κόλαση.

Δίχως άλλο, ένας μεγάλος σωρός από φίδια θα βρίσκονταν εκεί πάνω.

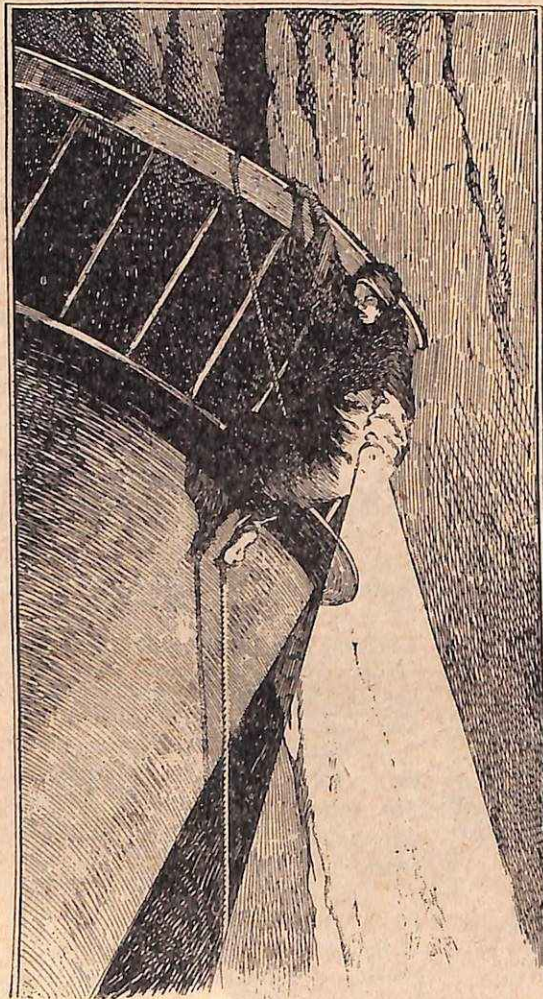
— Θάνατο τουλάχιστο εκατό, λέει ο μηχανικός.

Ο τρομερός αυτός άνθρωπος κρατεί άκόμη το ματωμένο μαχαίρι κι' ο έπίδεσμός του στο κεφάλι του είναι κι' αυτός ματωμένος. Άλλά—τί περίεργο!—αυτός μόνο βρίσκεται ντυμένος, ενώ όλοι οι άλλοι έχουν πεταχτεί από τα κρεβάτια τους με τα μηχανοποκάμισα.

Ο γιατρός έτοιμάζεται να τον ρωτήσει γι' αυτή τη λεπτομέρεια, αλλά ο Ίδαιν πιάνει άμέσως άλλη κουβέντα.

— Δοιπόν, αγαπητέ μου Σέλλυς, λέει χαμογελώντας, φαντάζομαι πως θά-ναι πάνω από εκατό αυτά τα φίδια. Άν θέλεις όμως να βεβαιωθείς, το πράγμα δεν είναι καθόλου δύσκολο.

— Δεν είναι δύσκολο; ρωτά με απορία ο λοχαγός.

«Ανάβει τη λάμπα του και ψάχνει μέσα στα σκοτάδια.» (Σελ. 583, στ. β'.)

— Μά τον άγιο Πατρίκιο, φώναζε ο Πάδδου, μήπως σκοπεύετε ν' ανοίξετε την πόρτα; — Όχι, καλέ μου Πάδδου, θά τ'άδουμε χωρίς να κινδυνεύσουμε. Τώρα άμέσως μά-λιστα.

Κι' ο μηχανικός πιέζει ένα κουμπί στην ηλεκτρική μηχανή. Από τη μέση του ταβανιού ανοίγει μια θυρίδα και κατεβαίνει μια μικρή σκαλί-στα.

— Από δω μπορείτε να-νεβήτε στον πύργο, λέει ο Ίδαιν. Από κει μπορείτε ά-κίνδυνα να ιδήτε όσο θέλετε.

Ο γιατρός κι' ο Σέλλυς βιάστηκαν νανεβούν. Ο Πάδ-δου περίμενε άνυπόμονα τη σειρά του, γιατί ο πύργος δε χωρούσε πάνω από δυό αν-θρώπους. Ο Κούτι καθόταν σε μια γωνία, συλλογισμένος κι' άμίλητος.

Ο μηχανικός κόβει βόλτες πάνω κάτω και φαίνεται ή-συχος. Μόνο κάπου κάπου ή ματιά του πέφτει στον ίθαγενή, που δε σαλεύει διόλου από τη θέση του.

Ένας που ξέρεi να ψυχολογεί, θά στοιχη-μάτιζε ότι ο μηχανικός τη στιγμή αυτή είναι χαρούμενος κι' ένθουσιασμένος με την περιπέτεια.

Σε λίγο όμως προβάλλουν στη σκάλα ο Γκάρντερ κι' ο λοχαγός. Τ'ά πρόσωπά τους είναι χλωμά κι' άλλαγμένα.

— Τρομαχτικό! τρομαχτικό! φωνάζει ο λοχαγός.

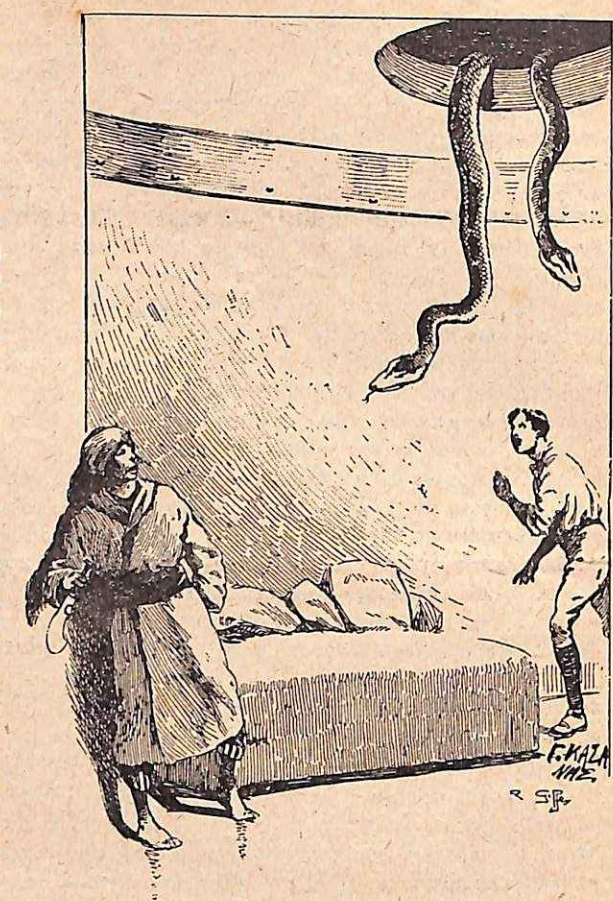
— Πόσα; ρωτάει ο Ράλφ.

— Άμέτρητα! Και απ' όλα τ'ά είδη! Ά, τί φρίκη! λέει ο γιατρός.

— Έ, αξίζει τον κόπο να πάει κανείς να ιδεί. Έλα, Πάδδου! Έ-σύ, Σέλλυς, πρόσεχε αυτό τον αν-θρώπο, είπε ο μηχανικός δείχνον-τας τον Κούτι.

Όταν έφτασε άπάνω κι' είδε το θέαμα από το φεγγίτη του πύργου, ο μηχανικός έμεινε μ' ά-νοιχτό το στόμα. Άληθινά, εκεί πάνω ήταν ένας άμέτρητος σωρός από φίδια κάθε λογής, και το θέα-μα έφερνε ανατριχίλα και στόν-πιό θαρραλέο άνθρωπο. Έμοιαζε σαν πίνακα ζωγράφου ή σά μια σκηνή από παραμύθι της Χαλιμάς.

Ο μηχανικός είδε, άνάμεσα στ' άλλα, άρκετά «κόβρα». Είναι και τ'ά δυό από τα πιο φαρμακερά είδη.

«Δυό τεράστια έρπετά κρέμονται μέσα στο δωμάτιο.» (Σελ. 573, στ. γ'.)

— Να πάρει ή όργη! λέει ο μηχανικός! Έδώ μάς χρειαζόταν ένας «σα-προαλλάχ!» (*) Μου φαίνεται πως θανάλαθω εγώ τη θέση του.

Ο στρατιώτης τον κοίταξε αστισμέ-νος και μουρμούρισε.

— Πώς; Σέρ Ίδαιν, θά γίνετε...

— Θά γίνω φιδογχευτής, μάλιστα! Υπάρχει κάποιος λόγος, φίλε μου, για-τι πρέπει βέβαια να κοιμηθούμε, και μ' αυτή τη φασαρία δε θά κλείσουμε μάτι.

Θά τοὺς στείλω λοιπόν στο διάβολο, απ' όπου μάς ήλθαν οι άνεπιθύμητοι έπισκέπτες μας.

Ο στρατιώτης κατάλαβε ότι ο μηχανικός είχε στο νοῦ του κάποιο σχέδιο πρακτικό κι' αποτελεσματικό.

— Μπορώ να σ'ε βοηθήσω σε τίπο-τα; ρώτησε.

— Έλα μαζί μου!

Κατέβηκαν μαζί και άκουσαν τον για-τρό να ρωτά άπότομα τον Κούτι:

— Βρέ φίλε, γιατί άνοιξε την πόρτα; Ο ίθαγενής όμως δεν έδωσε άπάν-τηση, ούτε σάλεψε καθόλου από τη θέση του. Ο γιατρός φουρκίστηκε:

— Θά μιλήσεις; φώναζε. Όταν σ' έπιασε ο φόβος, ήξερες και φώναζες. Τώρα δε βγάζεις μυλιά!

(Άκολουθεί)

(*) Γόγος των φιδιών

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθηναι, 42 όδός Εὐριπίδου, την 28 Οκτωβρίου 1930

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με πρόσθετο τέλος που πρέπει να το πληρώσω εγώ. Να συγίξετε, δι. μου στέλνετε με το ταχυ-δρομείο, και να βάζετε το γραμ-ματόσημο σωστό.

Η 40ή ΚΥΡΙΑΚΗ

Έ, πώς σας διασκέδασε ή 39η Κυριακή, και πώς σας φάνηκε ή έρώτηση για την 40ή; — Την ίδια αυτή έρώτηση την έκαμα κι' άλλη φορά, έδω και δεκαπέντε χρόνια. Θυ-μούνται μάλιστα που βραβεύθηκε ο τότε Βασιλείος Βουλγαροκτόνος — Βασίλειος Παπαδάκης με τίονομά του — που είπε πως θά σπουδάσει πολιτικές έπιστήμες (αυτό το «μάθη-μα» τού άρρεσε καλύτερα) για νακο-λουθήρη το διπλωματικό στάδιο. Και πραγματικώς το άκολούθησε, και σήμερα ο τότε Βασιλείος Βουλγα-ροκτόνος είναι άνωτερος υπάλλη-λος του Υπουργείου των Έξωτερι-κών κι' άγριο ίσως πρέσβης... Για να ιδούμε λοιπόν τί λένε και τα ση-μερινά μου παιδιά; Θά μου γράψω κανένας πώς τού άρέσει π.χ. ή Φυ-τολογία, και θά τον ιδώ μετά χρό-νια καθηγητή της Φυτολογίας στο Πανεπιστήμιο; Η θά μου γράψουν όλοι — τ'όρια τουλάχιστο — πως προτιμούν το μάθημα... της Γυ-μναστικής; — Έτσι ή άλλιως, αυτή ή έρώτηση θά μάς δείξη άρκετά το «πνεῦμα της εποχής», με άλλους λόγους τί άνεμος φυσά σήμερα...

Στην 40ή Κυριακή μπορούν να ά-δουν μέρος όλοι. Άλλά δωρεάν μόνο όσοι θά έχουν ψευδώνυμο έγκεκρι-μένο, είτε για το 1930 αν στείλουν την άπάντησή τους τώρα, είτε για το 1931 αν την στείλουν τον Δε-κέμβριο. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρο-μηται ή άδέλφια συνδρομητών πρέ-πει να πληρώσουν δικαίωμα συμ-ποχής δρ. τρεις, και οι άπλοι άγο-ρασταί δρ. πέντε.

Η άπάντηση του θαυγός πρέπει να είναι γραμμένη σε χωριστό χαρτί, μόνη της, καθαρά, ευνάγνωστα, — με μάνη μελάνη, για το θεό! — και να είναι όσο το δυνατό σύντομη; μιά, το πολύ δυό σελίδες μικρής κόλλας για γράμμα. Κι' αυτό προς το συμ-φέρο σας γιατί ποτέ, ποτέ δεν βρα-βεύθηκε έκτενής, πολύλογη, φλύα-ρη άπάντηση σε Κυριακή!

Η Κυριακή δεν άφισε τόπο ση-μερα για Σελίδα Συνεργασίας. Ούτε για το τέλος της κωμωδίας «Πύργοι στην Αμερική». Αυτό πιά θά δημο-σιευθί στο έρχόμενο, με μερικά ά-κόμα στίχοι, που, καθώς βέβαια κα-ταλάβατε, είναι καμωμένα από την ίδια τη συγγραφέα. Μόνο από το «Μέσα στην άδυσσο» κατάφερα να βάλω άρκετά, και στα έρχόμενα φυλ-λάδια θά βάλω ακόμα περισσότερα, γιατί είναι πολύ άκόμα και πρέπει να τελειώσω με τον τόμο. Κατ' ά-νάγκη λοιπόν τ'ά τελευταία αυτά φυλλάδια δεν θά είναι τόσο ποικίλα.

Έ, δεν περάζει! Το «Μέσα στην ά-δυσσο» είναι τόσο όρατο, που θά τ'ά-ναπληρώνη όλα...

Πολύ μου άρεσε, Χαρά του Σπι-τιού, αυτή ή περιγραφή της δύσης μετά τη ραχδαία βροχή. Κι' αλή-θεια, τέτοιες ήμέρες το ήλιοδαι-λεμμα είναι θαυμάσιο. Θά πής; και ποτέ δεν είναι;... Περιέργη κι' αυτή ή «έορτη του σταφυλιού» που γίνε-ται σ' όλη την Ιταλία, για να γνω-ρισθί περισσότερα το σταφυλί και να καλλιεργηθί καλύτερα. Άλλά θά φτάση ποτέ το ελληνικό; Δεν το πιστεύω, γιατί δεν άρκει, βλε-πεις, ή προπαγάνδα. Χρειάζεται και γή και ήλιος...

Φυσικά, Γονδολιέρα, το σχολείο σου φέτο θά είναι πιο δύσκολο από πέραι, αφού π'ας σε άνωτερη τάξη. Δεν πιστεύω όμως να είναι και «τρο-μερό»... Το «τρομερό» — έδω το λές πολύ σωστά — ήταν εκείνο που έκαναν άλλοτε μερικά παιδιά, που άμα δηλαδή τελειώναν το Γυμνά-

Εμελέτησα, Μεγάλη Έλλάς, αυ-τά που μου γράφεις για την πρότα-ση του Τροβαδούρου. Ναι, πάντα υπάρχει κίνδυνος να υπερισχύουν τ'ά έκλογικά τεχνάσματα. Μπορούν όμως να θεθούν περιορισμοί. Π:χ: να μην έχουν δικαίωμα ψήφου παρά μόνο συνδρομηται και, από τ'ά δελ-φια τους, τ'ά γνωστά μου, δηλ. όσα έχουν ψευδώνυμο και μου γράφουν. Άκόμα, να απαγορευθούν οι ένέργειες των δμάδων, συλλόγων κτλ., οι φα-νερές τουλάχιστο, με Μικρές Άγγε-λές. Κι' άλλα τέτοια μερικά. — Ναι, στο ύπ' αριθ. 601 Μικτόν, ή τετάρ-τη λέξη είναι αηρο, λείπει δηλ. ένα άλφα.

Φαντάζομαι τη χαρά σου, Πυ-θία, όταν είδες δημοσιευμένο το πρώτο σου κομμάτι. Ένοσες όμως ότι αυτό σου δίνει και την υπο-χρέωση να στείλεις κάτι καλύτερο. Ναι, κι' εγώ φρονώ ότι το Δημοψή-φισμα που έπρότεινε ο Τροβαδού-ρος θά δίνη καλύτερα άποτελέσματα απ' αυτό που κάνομε τώρα. Όπως δήποτε, μπορεί να γίνονται και τ'ά δυό. Γιατί και κείνο έχει το σκοπό του.

Με χαρά σε ξαναβλέπω, Έβη, ύστερ' από δυό χρόνια... Έ, εί-χες δίκιο, αφού στο συνέδισαν τό-σα σ' αυτό το διάστημα... Τώρα λοιπόν και οικοδόποινα! Τί σκο-τούρα, ναι, άλλα και τί ευχαρίστη-ση όταν — και δεν άμφιβάλλω — τ'ά βγάξης πέρα περίφημα! Και καλύ-τερα, να γυμνάξομαι. Γιατί αν ση-μερα αυτό είναι προσωρινό, αύριο μεθ' αύριο θάνα όριστικό — μην το ξεχνάς!

Θά γράψω κι' εγώ, Έρση Δο-σου, ένα άρθρο για την Έκθεση αυ-τής της λαϊκής τέχνης των Βαλκα-νίων, από την οποία άποκομίζεις τόσο όρατες έντυπώσεις. Τό γατάκι τί κάνει; Τό βάφτισες; Άς είναι, ήταν τυχερός ο τελευταίος γιος της Χιονίας να ποχτήσει μια καλή κυρά σαν και σένα. Ο κ. Φαίδων είναι πολύ ευχαριστημένος γι' αυτή την άποκατάσταση.

Δέν είχες άνάγκη να διατάξης, Άνναμπελλά, γιατί βλέπω ότι γρά-φεις πολύ όρατα. Ευχαριστώ για τ'ά καλά λόγια και για την ύπόσχεση του έσοπαθώματος. Ναι, κόπους κά-νω πολλούς, αλλά έχω τη μεγάλη ικανοποίηση να βλέπω την άπάλη των παιδιών μου.

Πολύ μου άρεσε, Χαρά του Σπι-τιού, αυτή ή περιγραφή της δύσης μετά τη ραχδαία βροχή. Κι' αλή-θεια, τέτοιες ήμέρες το ήλιοδαι-λεμμα είναι θαυμάσιο. Θά πής; και ποτέ δεν είναι;... Περιέργη κι' αυτή ή «έορτη του σταφυλιού» που γίνε-ται σ' όλη την Ιταλία, για να γνω-ρισθί περισσότερα το σταφυλί και να καλλιεργηθί καλύτερα. Άλλά θά φτάση ποτέ το ελληνικό; Δεν το πιστεύω, γιατί δεν άρκει, βλε-πεις, ή προπαγάνδα. Χρειάζεται και γή και ήλιος...

Φυσικά, Γονδολιέρα, το σχολείο σου φέτο θά είναι πιο δύσκολο από πέραι, αφού π'ας σε άνωτερη τάξη. Δεν πιστεύω όμως να είναι και «τρο-μερό»... Το «τρομερό» — έδω το λές πολύ σωστά — ήταν εκείνο που έκαναν άλλοτε μερικά παιδιά, που άμα δηλαδή τελειώναν το Γυμνά-

σιο, έκαιαν τ'ά βιβλία τους. Ώ, τί τρομερό! Για τ'ή φράση εκείνη της Άγγλίδας μυθιστοριογράφου, δίκαια άγανάκτησε ή ελληνική σου ψυχή. Άκούς εκεί να μάς θεωρή το ίδιο με Τούρκους και... με μαύρους της Άφρικής! Άλλ' αυτό προέ-ρχεται βέβαια από άγνοια. Άν ήξερε ή Άγγλίδα αυτή πόσες πατριώτισ-σές της πήραν Έλληνες, δεν θά-γραφε έτσι ποτέ.

Η Βίλμα Μπάνγκυ στέλνοντάς μου τ'ά χρήματα για το Σήμα, μου γράφει: «Η χαρά μου είναι πολύ μεγάλη. Με τί καμάρι θά το φοροῦ-μαι μετς τ'ά Διαπλάσπουλα, γιατί έτσι θά το δείχνονται σ' όλο τον κό-σμο πως είμαστε παιδιά σου, δηλαδή άνώτερα από τ'άλλα χάρις στην άγα-πημένη μας Διαπλάσι!»... Άς μου στείλεις, δι. θέλει απ' αυτά που μου γράφει, Άλλά ή έιστορία χωρίς λό-για, να μην είναι αντίγραφο. Προ-τιμώ, αν μπορεί, να μου στείλεις το πρωτότυπο.

Η Δούλη Δωδεκάνησος — που βρήκε επιτέλους και λίγον καιρό να μου γράψω — άπαντά στην Περι-πλοκάδα ότι δεν έχει δικιο να κα-τατάσσει κι' αυτήν στα μεγάλα κο-ρίτσια που δεν έχουν άλλη δουλειά παρά λίγο πιάνο και νοικοκυριό. Γιατί ή φίλη μου, αν και καταγι-νεται τόσο μαζί μου, έργάζεται... άγορίτσια από τις 8 το πρωί ως τη μία, κι' από τις 4 τ'άπόγευμα ως τις 8 βράδυ. Χωριστά οι κοριτσιάτικες δουλειές της, ράφιο, κέντημα κτλ. Τ'ά διαπλάστικα τ'ά κάνει μόνο τη νύχτα. Και γελά μάλιστα μαζί της όχι ή μέρα, αλλά ο άδελφός της, που τη βλέπει να ψάχνει λεξικά κι' ένα σωρό άλλα βιβλία για τις λύσεις. Για-τί εκείνος δεν έννοει να λαβαίνει μέ-ρος στην κίνηση, με την πρόφαση ότι έργάζεται, και τις ώρες που είν' ελεύθερος, δεν κάνει σχεδόν τίποτα εκτός από λίγο διάδασμα κι' άθλη-τισμό. Αυτό μου γράφει ή Δούλη Δω-δεκάνησος.

Άλλά και κάτι άλλο, που με στενοχώρησε: Δεν θά λάβη μέρος στο Πένταθλο, έξαιτίας του άρχαίου Έπιγράμματος, επειδή δεν έφερε άρ-χαία ελληνικά. Δυστυχώς και πολ-λοί άλλοι μου, έδήλωσαν άποχή για την ίδια αίτία. Άν τ'άξερα, δεν θά-βαζα τέτοιο άγώνισμα. Άλλά δεν έφαιναζόμουν πως τάρχατα έλλη-νικά παραμελούνται σήμερα τόσο. Μόνο τ'ά λατινικά ένόμιζα. Νά όμως που υπάρχουν παιδικά μεγάλα, με τέλεια κατά τ'άλλα μόρφωση, με γνώσεις εγκυκλοπαιδικές, με έξυ-γλώσσες, που όσ'όσο δεν μπορούν να μεταφράσουν δυό άρχαίους έλλη-νικούς στίχους...

Κι' επειδή ο λόγος για το Πέν-ταθλο, πρέπει να πω και τούτο. Σή-μερα έπρεπε να δημοσιευθούν οι λύ-σεις του 33 φυλλάδιου, δηλαδή των Λοκώσεων που άποτελούν έν' απ' τ'ά άγωνίσματα του Πεντάθλου. Και μολοντί ή προθεσμία του έληξε την 31 Οκτωβρίου, κι' ούτε θά δοθί παράταση, αναβάλλω τη δημο-σίευση αυτών των λύσεων για λίγον καιρό, ως που να φθάσουν στ'ά χέρια μου κι' οι άπαντήσεις που τώρα τους είναι στο δρόμο, για να μην πη κανένας ότι τίς έλαβα αφού πιά οι λύσεις είχαν δημοσιευθεί.

Περίεργο, Άγγουολογιώτατε, πως σου είπα περάσει ή ιδέα πως δεν σάγαπώ! Όστόσο χαίρω πολύ που σου βγήκε και σ' ευχαριστώ για όσα μου γράφεις. Μόνο τ'ά τε-λευταία περί «διαφύσεων» δεν κα-τάλαβα. Τί θέλεις να πής; Έξή-γησέ μου τα καλύτερα, ή μάλλον γράψε μου τα πιο ευνάγνωστα, γιατί στο τέλος το γράμμα σου ήταν τό-σο βασιτικό, που δεν διαβάζοταν.

Δέν έχει να κάνει, Χόρ-Χόρ Ά-γά. Μπορεί να έγκριθί κι' ένα κομμάτι νέου συνδρομητού, όταν εί-ναι καλό — σπάνιο βέβαια, αλλά συμβαίνει — ενώ μπορεί να πορρι-φθί ένα παλαιό, που συμβαίνει και συχνότερα. Σωστή ή παρατή-ρησή σου, άλλα έργα με πλοκή δύσκολο να γράφουν από παιδιά γι' αυτό οι περισσότεροι γράφουν περιγραφές κι' έντυπώσεις. Χαίρω

Με άλλους λόγους για το ασκαν-δάλιστο...

Η Σγουρόμαλλη άπαντά στη Με-γάλη Έλλάδα, ότι εκείνο τον και-ρό, εκτός των άρχηγών και των όδηγών στην κίνηση, των μετρη-μένων έσω, υπήρχαν και πολλοί άλλοι, που αν δεν ήταν καθαυτοί οπαδοί, — ή λέξη δεν έχει να κά-νι — προσπαθούσαν, καταβάλλον-τας τη δύναμή τους, όση είχαν, να δημιουργήσουν μια κίνηση ζωηρή κι' αξιοσημείωτη. Η ίδια παρα-δέχεται και τ'ά άθλητισμό ως μια αίτία της σημερινής άποχής των άγοριών. Επμένει όμως ότι ή κυ-ριώτερη είναι εκείνη που είπα, ή έλλειψη όδηγών.

Τό ξέρω, Εὐβοϊκό Άκρογια-λι, ότι φέτος δεν θά μπορείτε να μου γράψετε τόσο συχνά, γιατί έ-χεις πιο δύσκολα μαθήματα, που απαιτούν περισσότερη μελέτη. Και μάλιστα τώρα στην αρχή. Γιατί ο-ταν πηγαίνει κανείς σε άνωτερη τάξη κι' αρχίζει καινούργια μαθή-ματα, μόνο τους δυό-τρεις πρώ-τους μήνες δυσκολεύεται. Έπειτα τ'ά μαθαίνει κι' αυτά με περισσό-τερη ευκολία, κι' όταν φτάνη πιά στη μέση του χρόνου, νομίζει πως δεν άλλάζει τάξη... Πολύ σωστά κι' αυτά που γράφεις για τον Ά-θλητισμό.

Πολύ λυπήθηκα, Άγνωστε, γι' αυτά που μου γράφεις. Άλλά τί να σου πω! Ο προτάμενος ενός όφφανού δεν είναι σαν πατέρας; Κι' αν ο πατέρας σου δεν σου επέ-τρεπε ένα πράγμα, δεν θάπρεπε να συμμορφωθείς; Συμμορφώσου λοι-πόν και ύπόμεινε. Δύσκολα μπορεί κανείς να τ'ά έχη όλα. Κι' όταν κινδυνεύει να χάσει κι' αυτά που έχει, δεν είναι βέβαια φρόνιμο να επιμένει για κάτι τί...

Καλώς ήλθες, Κάποιε! Χαίρω πολύ που θά σ' έχω τώρα πιο κον-τά, κι' ακόμα που σ' ένθουσίασε ή Άθήνα. Πολύ μάς άρέσει ο Μ. Εϊκόνης σου και κάποτε θά τις δημοσιεύ-σω. Τό Σήμα που το σχεδίασε πιά ή Δορολάι που θά το κατασκευά-ση. Άλλωστε δεν θάπρεπε να πα-ραλλάξω πολύ από το πρώτο που είχα κάνει; Ένα μονόγραμμα στη μέση Δ. τ. Η., όλόγυρα ένας μάλα-δρος, κι' άποκάτω το έτος της Ι-δρύσεως 1879. Αυτό θά είναι το Σήμα.

Περίεργο, Άγγουολογιώτατε, πως σου είπα περάσει ή ιδέα πως δεν σάγαπώ! Όστόσο χαίρω πολύ που σου βγήκε και σ' ευχαριστώ για όσα μου γράφεις. Μόνο τ'ά τε-λευταία περί «διαφύσεων» δεν κα-τάλαβα. Τί θέλεις να πής; Έξή-γησέ μου τα καλύτερα, ή μάλλον γράψε μου τα πιο ευνάγνωστα, γιατί στο τέλος το γράμμα σου ήταν τό-σο βασιτικό, που δεν διαβάζοταν.

Δέν έχει να κάνει, Χόρ-Χόρ Ά-γά. Μπορεί να έγκριθί κι' ένα κομμάτι νέου συνδρομητού, όταν εί-ναι καλό — σπάνιο βέβαια, αλλά συμβαίνει — ενώ μπορεί να πορρι-φθί ένα παλαιό, που συμβαίνει και συχνότερα. Σωστή ή παρατή-ρησή σου, άλλα έργα με πλοκή δύσκολο να γράφουν από παιδιά γι' αυτό οι περισσότεροι γράφουν περιγραφές κι' έντυπώσεις. Χαίρω

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, 'Αθήναι